

Sierra Clanton Madrid bleef maar trillen. Haar maag deed vreemd. Haar hoofd bonsde pijnlijk van pure spanning, vanaf het moment dat Alex haar het nieuws had verteld. Ze had niet meer zo'n hoofdpijn gehad sinds het schoolbal van haar laatste jaar op de middelbare school. Alex was haar op komen halen in de oude Chevrolet van zijn vader, drie minuten voor haar vader de oprijlaan op kwam rijden. Het was de eerste keer in haar leven, dat haar vader te vroeg van zijn werk terugkwam. Ze had kunnen weten dat het die avond zou gebeuren. Ze kon zich nog herinneren hoe haar vader keek, toen hij Alex – een bijzonder knappe, Spaanse jongen met lang haar, in een gehuurde smoking – zag staan in het portaal van hun Victoriaanse huis. En alsof dat nog niet erg genoeg was, probeerde Alex net een orchidee vast te maken op haar galajurk. Toen Sierra het portier van haar vaders auto hoorde dichtslaan, viel ze bijna flauw van angst.

De hoofdpijn was op dat moment begonnen en werd alleen maar erger door de vragende blik op Alex' gezicht. 'Wat is er aan de hand?' vroeg hij. Wat kon ze zeggen? Ze had haar vader over Alex verteld; ze had alleen niet alles verteld. Er ontstond een woordenwisseling, maar gelukkig kwam haar moeder tussenbeide en kalmeerde haar vader. Uiteindelijk begeleidde Alex haar naar zijn geleende auto en hielp haar instappen, terwijl haar vader bij de voordeur naar hem stond te staren. Alex keek haar niet aan terwijl hij de Chevrolet startte en van de stoep wegreed.

'Je hebt hem niet verteld wie je naar het bal meenam, hè?'

'Jawel.'

'Natuurlijk. Je hebt alleen een paar belangrijke details wegge laten, niet, *chiquita*? Zo had hij haar nog nooit genoemd, en het beloofde niet veel goeds voor de komende avond. Hij zei verder niets op weg naar het luxe restaurant in Santa Rosa. Ze bestelde iets goedkoops en dat maakte hem nog kwader.

'Je denkt zeker, dat ik geen geld overheb voor meer dan een slaatje?'

Met een hoofd als een boei bestelde ze hetzelfde vleesgerecht als hij, maar hij keek er niet vrolijker door.

Naarmate de avond vorderde, werd het alleen maar erger. Toen het tien uur was, zei Alex niets meer tegen haar of tegen wie dan ook. Het eindigde ermee dat ze, misselijk van de spanning, in het toilet van Villa de Chantclair het hele diner weer kwijtraakte.

Ze was dolverliefd geweest op Alejandro Luís Madrid. Waarbij ‘dol’ het belangrijkste woord was. Haar vader had haar gewaarschuwd en ze had naar hem moeten luisteren.

Sierra’s ogen deden pijn van de tranen nu ze over de Old Redwood Highway reed, die Windsor met Healdsburg verbond. Ze wilde het heden en de onzekere, bedreigende toekomst niet onder ogen zien. Liever dacht ze terug aan het romantische verleden, ondanks alle verwarring van die tijd.

Het schoolbal was een ramp geweest. Terwijl de meesten van haar vrienden de nacht doorfeesten in Santa Rosa, bracht Alex haar al voor twaalven thuis. Het licht bij de voordeur brandde indiscreet fel. Waarschijnlijk had haar vader er nadat ze waren vertrokken sterkere lampen in gedraaid. Zelfs binnenshuis waren de lichten aan, die avond.

Ze had dus voldoende licht om te zien hoe kwaad Alex was. Maar de uitdrukking op zijn gezicht verraadde meer dan kwaadheid. Ze kon achter zijn koele, afstandelijke gezicht gekwetstheid voelen. Ze had gedacht dat hij zonder meer weg zou gaan. Helaas wilde hij daarvóór nog wel het een en ander kwijt.

‘Ik wist dat het een vergissing was je ooit mee uit te vragen.’

De woorden raakten haar hart als kogels uit een geweer. Maar hij was nog niet klaar. ‘Ik speel geen rol in een of andere tragedie van Shakespeare, Sierra. Ik ben geen Romeo tegenover jou als Julia. En ik vroeg je niet mee uit omdat ik een spelletje wilde spelen!’ En daarop draaide hij zich om en had bijna het trapje bereikt, voordat zij, verstikt door tranen, iets kon zeggen.

‘Ik hou van je, Alex.’

Hij draaide zich om en keek haar aan. ‘Wat zeg je?’ Zijn ogen waren donker en brandden nog steeds van woede op haar – en

terecht. Ze had er niet bij stilgestaan wat haar zwijgen hem zou kosten. Ze had alleen maar geprobeerd een confrontatie met haar vader te vermijden. Alex stond te wachten.

‘Ik... ik zei: ik hou van je.’

‘Zeg het in het Spaans,’ zei hij, op dezelfde manier waarop hij praatte toen hij haar les gaf. Ze slikte en vroeg zich af of hij haar alleen nog meer wilde vernederen, voordat hij uit haar leven verdween. ‘*Tè amo, Alejandro Luís Madrid. Corazon y alma.*’ Toen begon ze schokkend te huilen. Hij pakte haar vast en stortte in het Spaans zijn gevoelens uit. Hoewel ze niet alle woorden begreep, zag ze in zijn ogen en voelde in zijn omhelzing dat hij van haar hield.

Af en toe was hij de afgelopen jaren teruggevallen in zijn moedertaal, overmand door heftige gevoelens. Hij had Spaans gesproken in bed tijdens hun eerste huwelijksnacht en weer toen ze hem vertelde dat ze zwanger was. Hij had gehuild en Spaans gesproken in de kleine uurtjes van de morgen dat Clanton het levenslicht zag, en opnieuw toen Carolyn geboren werd. En met tranen in zijn stem had hij Spaans gesproken in de nacht dat haar vader stierf.

Maar die nacht in het portaal waren ze de lichten vergeten. Eigenlijk waren ze alles om hen heen vergeten, totdat de voordeur open werd gesmeten en haar vader hem beval weg te gaan.

Het werd haar verboden Alex te zien. Het kon haar vader indertijd niets schelen, dat Alex een van de beste studenten van zijn jaar was. Zijn vader, Luís Madrid, was een armoedzaaier, een simpele wijkwerker. Dát telde. En Sierra’s vader was er niet van onder de indruk, dat Alex de hele week bij een pompstation werkte om zijn studie zelf te betalen. ‘Ik wens hem geluk,’ zei hij, maar dat was duidelijk het laatste wat hij hem wenste.

Ze praatte, vleide, jammerde en smeekte. Ze zocht steun bij haar moeder, maar die weigerde aan haar kant te gaan staan. Ze dreigde in haar wanhoop zelfs met weglopen of zelfmoord. Dat leverde wel een reactie op.

‘Ik bel de politie als ik ook maar merk dat je hem aan de telefoon hebt!’ had haar vader geschreeuwd. ‘Jij bent vijftien. Hij is achttien. Ik laat hem arresteren als het moet!’

‘Als je dat doet, vertel ik de politie dat je me misbruikt!’

Haar vader belde haar tante in Merced om haar daar een paar weken ‘af te laten koelen’. Alex wachtte haar op toen ze terugkwam, maar hij bleek nog minder inschikkelijk dan Sierra’s vader. Haar idee om elkaar in het geheim te ontmoeten, ontlokte hem slechts een paar bondige Spaanse woorden. Alex gaf er de voorkeur aan haar vaders woede met open vizier het hoofd te bieden. Sierra had nooit verwacht dat hij zou proberen het probleem in zijn eentje op te lossen, maar op een bepaalde dag verscheen hij opeens bij hun huis, vijf minuten nadat haar vader van zijn werk was thuisgekomen. Later hoorde ze van een buurman, dat hij meer dan een uur had staan wachten in de straat. Haar moeder, die met hen meevoelde, nodigde Alex de hal binnen voordat Sierra’s vader hem weg kon sturen.

Sierra kneep in het stuur van haar Honda Accord toen ze zich herinnerde hoe ze zich die dag had gevoeld. Alex stond in de hal bij de voordeur tussen haar ouders in. Ze had toen niet anders verwacht, of haar vader zou hem vermoorden of hem in ieder geval zo’n pak slaag geven, dat er niet veel leven meer in hem overbleef. ‘Wat doet *hij* hier?’ Ze kon zich de woede in haar vaders stem nog levendig herinneren. Hij zette zijn aktetas met een klap neer en Sierra was ervan overtuigd, dat hij zijn handen vrij wilde hebben om Alex te wurgen.

Alex liep om haar moeder heen en keek haar vader recht in zijn gezicht. ‘Ik kwam u toestemming vragen om uw dochter te zien.’

‘Toestemming! Zoals je om toestemming vroeg om haar mee te nemen naar het schoolbal?’

‘Ik dacht, dat Sierra dat met u had besproken. Mijn fout.’

‘Precies! Een grote fout. En nu eruit!’

‘Brian, geef hem een kans om –’

‘Hou je erbuiten, Marianna!’

Maar Alex hield vol. ‘Ik vraag alleen maar of u even wilt luisteren.’

Hij had niet eens door, dat zij boven hen op de trap stond.

‘Ik wil niets van je horen.’

Ze leken wel twee honden in vechthouding, nekharen overeind. ‘Papa, alsjeblijft...,’ zei ze, terwijl ze de trap af kwam. ‘We houden van elkaar.’

‘*Houden van*. Ik vraag me af of hij dat voor je voelt.’

‘Je begrijpt er niets van!’ jammerde ze.

‘Ik begrijp het best! Ga naar je kamer!’

‘Ik ga nergens heen zonder Alex,’ zei ze, en ze ging in de hal naast haar vriend staan. Ze was nog nooit zo kwaad geweest, en ze wist op dat moment, dat ze haar vader uit alle macht zou tegenhouden als hij Alex iets wilde aandoen.

Alex greep haar bij haar pols en trok haar achter zich. ‘Dit is iets tussen je vader en mij. Bemoei je er niet mee.’ Hij bleef haar vader aankijken, terwijl hij tegen haar praatte.

‘Ga mijn huis uit.’

‘Vijf minuten met u praten, dat is alles wat ik wil, meneer Clanton. Als u me daarna vraagt weg te gaan, ga ik meteen weg.’

‘Helemaal naar Mexico?’

‘Brian!’

Haar vader werd knalrood toen hij het over Mexico had, maar Alex, met zijn eigen vooroordelen, liet zich niet zo makkelijk wegsturen.

‘Ik ben in Healdsburg *geboren*, meneer Clanton, net als u. Mijn vader is tien jaar geleden genaturaliseerd. Niet dat dat iets uitmaakt. Hij is toen voor zijn test met vlag en wimpel geslaagd. De Amerikaanse vlag, welteverstaan. Hij heeft nooit een uitkering gehad en hij werkt hard voor zijn brood. Harder waarschijnlijk dan u in uw mooie makelaarskantoor in de stad. We wonen niet in een monumentaal pand,’ zei hij, met een veelbetekenende blik om zich heen, ‘maar we wonen ook niet in een soort krot.’

Zijn korte toespraak had de zaken er niet veel beter op gemaakt.

‘Ben je uitgepraat?’ zei haar vader, en zijn verwarring had nu volledig plaatsgemaakt voor woede.

‘U vindt het misschien prettig te weten, dat mijn vader en moeder net zo tegen Sierra zijn als u tegen mij.’

Haar mond viel open.

‘Niet gesteld op Sierra?’ zei haar vader, beledigd. ‘Waarom?’

‘Waarom denkt u, meneer Clanton? Ze is blank en ze is protestant.’

‘Misschien zou je naar hen moeten luisteren.’

‘Ik luister ook naar hen. Ik heb veel respect voor mijn ouders, maar ik heb mijn eigen ideeën. Zoals ik het zie, kan iedereen bevooroordeeld zijn, wat voor huidskleur hij ook heeft.’

Een lange, drukkende stilte vulde de hal.

‘Dus,’ zei Alex somber. ‘Praten we erover of kan ik vertrekken?’

Haar vader keek even naar haar en toen weer naar Alex, met wrevelige berusting. ‘Laten we maar praten.’ Hij knikte met zijn hoofd naar een kamer naast de hal. ‘Maar ik denk, dat je wat ik te zeggen heb, niet zo leuk zult vinden.’

Ze brachten de daaropvolgende twee uren door in het kantoor voor in het huis, terwijl zij met haar moeder in de keuken zat, soms huilend, dan weer schreeuwend wat ze zou doen als haar vader haar zou verbieden naar Alex toe te gaan. Haar moeder had die dag niet veel gezegd over de gebeurtenissen.

Toen haar vader de keuken binnenkwam, vertelde hij haar dat Alex was weggegaan. Voordat ze los kon barsten in beschuldigingen, vertelde hij dat ze hem mocht zien, *als* ze in zou stemmen met de *regels* die Alex en hij hadden opgesteld. Eén telefoongesprek per avond, niet langer dan een half uur en pas *nadat* ze haar huiswerk had gemaakt. Geen afspraakjes van maandag tot donderdag. Vrijdagavond moest ze om elf uur thuis zijn. Zaterdagavond om tien uur. Ja, *tien* uur. Ze moest ’s zondags uitgerust in de kerk kunnen zitten. Als haar rapportcijfers ook maar een tiende daalden, mocht ze helemaal niet meer naar Alex toe. Als ze een kerkdienst verzuimde: dezelfde gevolgen.

‘En Alex is akkoord gegaan?’

‘Hij is akkoord gegaan.’

Het was haar absoluut niet bevallen, maar ze was zo verliefd geweest dat ze overal mee zou hebben ingestemd, en haar vader wist het.

‘Die jongen breekt je hart nog eens, Sierra.’

Nu, veertien jaar later, deed hij dat inderdaad.

Met tranen in haar ogen reed Sierra over de Russian Bridge en sloeg rechtsaf.

Ze wist, dat haar vader had gehoopt dat de liefde wel zou bekoe-
len. Als hij hun de tijd zou geven zou de relatie wel barsten gaan
vertonen. Hij wist toen nog niet, evenmin als Sierra zelf, hoe vast-
besloten en gedreven Alex was. Hij slaagde cum laude voor zijn
middelbare school en ging aan de plaatselijke universiteit studeren.

Sierra had van school af willen gaan om met hem te trouwen.
Het leek haar romantisch om voor zijn studie te gaan werken. Hij
had resoluut geweigerd. Hij maakte haar kort en goed duidelijk,
dat hij zijn studie helemaal *zelf* wilde betalen en dat hij zeker geen
vrouw wilde die vroegtijdig met haar studie was gestopt. Hij deed
de eerste twee jaar studie aan de Santa Rosa-universiteit in ander-
half jaar en ging toen studeren aan de universiteit van Californië,
Berkeley. Zijn hoofdvak werd economie, met als bijvak computer-
technologie. Zij maakte haar school af en ging een lokale econo-
mische opleiding doen, wachtend tot Alex zou afstuderen.

Zodra hij terug was in Healdsburg, kreeg hij een baan bij Hew-
lett-Packard in Santa Rosa, kocht een tweedehands auto en huurde
een kleine bungalow in Windsor.

Toen hun wederzijdse ouders het niet eens konden worden over
de gang van zaken op hun bruiloft, trouwden ze in het geheim in
Reno. Niemand was er erg blij mee.

Ze waren nu tien jaar getrouwd. Tien fantastische jaren. En al
die tijd had ze gedacht, dat Alex net zo gelukkig was als zij. Ze had
er geen vermoeden van gehad, wat er onder de oppervlakte aan de
hand was. Waarom had ze niets doorgehad? Waarom had hij haar
niet rechtuit verteld, dat hij niet tevreden was?

Sierra reed de oprijlaan van haar ouderlijk huis op en bad, dat
haar moeder thuis was. Mama had altijd met haar vader kunnen
praten. Misschien kon ze nu Sierra helpen Alex van zijn toekomst-
plannen af te brengen.

Sierra opende de voordeur en ging de mooie houten hal bin-
nen. 'Mam?' Ze deed de deur achter zich dicht en liep terug door

de gang naar de keuken. Ze betrapte zich erop, dat ze bijna haar vader riep.

Met een steek van pijn herinnerde ze zich het telefoontje, dat Alex en zij kregen om drie uur 's ochtends, nu twee jaar geleden. Ze had haar moeders stem nog nooit zo horen klinken. Ze had het daarna ook nooit meer gehoord.

'Je vader heeft een hartaanval gehad, lieverd. De ambulance is er al.' Ze hadden haar ontmoet in het ziekenhuis van Healdsburg, maar het was al te laat.

'Hij had vanochtend last van zijn maag,' had haar moeder gezegd, afwezig, in shocktoestand. 'En zijn schouder deed pijn.'

Nu stond Sierra stil bij zijn kantoordeur en keek naar binnen. Ze verwachtte half-en-half hem daar te zullen zien zitten, aan zijn bureau bezig de huizenmarktpagina van de krant door te nemen. Ze miste hem nog steeds. En vreemd genoeg miste Alex hem ook. Hij en haar vader waren vrienden geworden na de geboorte van Clanton en Carolyn – verbazingwekkend hoe kleinkinderen barrières tussen mensen kunnen slechten. Vóór haar zwangerschap hadden zij en Alex weinig contact met haar ouders gehad. Haar vader vond altijd een excuus om niet op hun uitnodigingen in te gaan. De ouders van Alex waren niet veel anders.

Dat veranderde in één klap toen ze een kind zou krijgen. Iedereen was in het Kaiser ziekenhuis toen het geboren werd. Alex had haar een zoen gegeven en gezegd, dat ze hun zoon maar Vredestichter moesten noemen. Ze waren het eens geworden over Clanton Luís Madrid, een naam die de twee families bij elkaar bracht. Toen Carolyn María een jaar later arriveerde, hadden de Clantons en de Madrids genoeg gelegenheid gehad om elkaar te leren kennen. En ze ontdekten dat ze veel meer op elkaar leken dan ze ooit gedacht hadden.

'Mam?' Sierra riep opnieuw nu ze haar niet in de keuken vond. Ze keek door het raam de achtertuin in, waar haar moeder vaak bezig was. Maar daar was ze ook niet. De Buick Regal stond voor de garage, dus haar moeder was niet weg naar een van haar liefdadigheidsprojecten of naar de kerk.

Sierra ging terug door de gang, en verder de trap op. ‘Mam?’ Misschien sliep ze even. Ze keek in de slaapkamer van haar ouders. Een ouderwetse, heldergekleurde, vierkante spreij lag netjes opgevouwen op het voeteneinde van het bed. ‘Mam?’

‘Ik ben op zolder, lieverd. Kom maar naar boven.’

Verbaasd liep Sierra de gang door en de smalle trap op. ‘Wat doe jij nou, hierboven?’ zei ze, terwijl ze de rommelige zolder binnenkwam. De kleine dakramen waren open, en lieten een zacht, warm briesje binnen in de stoffige, halfverlichte ruimte. Stofdeeltjes dansten in de straal zonlicht. Het rook er muf, zoals een oude, ongebruikte kamer ruikt.

De zolder had Sierra altijd gefascineerd en voor even zette ze alle zorgen van zich af en keek rond. Achterin stonden tuinstoelen opgestapeld. Vlak bij de deur stond een grote melkbus met oude paraplu’s, twee rotan stokken en een kromme wandelstok. Rieten manden in tien verschillende vormen en maten stonden op een hoge plank. Dozen stonden op elkaar in rare stapels, ongeordend, met een mysterieuze inhoud.

Hoe vaak hadden zij en haar broer hun kamers niet opgeruimd, en de rotzooi die ze overhielden in dozen op zolder neergezet? Toen opa en oma Clanton waren overleden, waren dozen vol met hun spullen terechtgekomen in het schemerduister van de zolder. Oude boeken, koffers en dozen met borden en zilveren bestek stonden overal. Een kapstok stond in een hoek op een oud, versleten tapijt, dat nog was geknoot door Sierra’s overgrootmoeder. De doos met oude kleren, die ze als kind had gebruikt om zich te verkleeden, stond er ook nog. Evenals de grote ovale spiegel waarin ze zichzelf had bewonderd bij elke verandering.

Vlakbij stonden ongeveer vijftien ingelijste schilderijen tegen elkaar aan tegen de muur, neergezet in haar broers rode speelgoedkraanwagen. Enkele ervan waren originele olieverfschilderijen, die haar grootvader had gemaakt na zijn pensioen. Andere waren familieportretten van verscheidene generaties terug. Verfblikken die waren overgebleven na het schilderen van het huis, stonden opgestapeld voor het geval het kleurrijke houtwerk wat

bijgewerkt moest worden. Een boekenplank stond vol met schoenendozen, met belastingpapieren en dossiers van de zaak van meer dan twintig jaar geleden, allemaal met een etiket in het nette handschrift van haar vader.

Een gedeukt hobbelpaard, waarvan de verf was afgebladderd, stond eenzaam verbannen achter in de hoek.

Haar moeder had wat van de oude meubels verschoven, zodat opa Edgeworths oude bank met de leeuwenpoten in het midden van de zolder stond. Ertegenover stond vaders oude leunstoel. Haar moeder gebruikte twee sjofele, met kant beklede voetenbankjes om spullen op te zetten die ze uit een openstaande koffer haalde.

Marianna Clanton had een theedoek om haar haar gebonden. ‘Ik vond, dat ik deze dingen maar eens uit moest zoeken en een beslissing nemen.’

‘Beslissing waarover?’ vroeg Sierra afwezig.

‘Wat ik weg moet gooien, en wat ik moet bewaren.’

‘Waarom nu?’

‘Ik had al jaren geleden moeten beginnen,’ zei haar moeder met een droevige glimlach. ‘Ik heb het steeds maar uitgesteld.’ Ze keek om zich heen in de rommelige kamer. ‘Het is een beetje overwelkend. Stukjes en beetjes uit zo veel levens.’

Sierra liet haar hand over een oud bankje gaan, dat in de keuken had gestaan, voordat die werd verbouwd. Ze herinnerde zich hoe ze thuiskwam van de peuterschool en op het bankje ging staan bij het aanrecht, om te zien hoe haar moeder koekjes bakte.

‘Alex belde me net op om me te vertellen, dat hij een baan in Los Angeles heeft geaccepteerd.’

Haar moeder keek even naar haar, met een pijnlijke uitdrukking op haar gezicht. ‘Het was te verwachten, veronderstel ik.’

‘Te verwachten. Hoezo?’

‘Alex is altijd al ambitieus geweest.’

‘Hij heeft een goede baan. Hij heeft een belangrijke promotie gekregen, vorig jaar, en hij verdient goed. Ze hebben hem een uitgebreide ziektekostendekking en pensioenregeling gegeven. We

hebben een prachtig nieuw huis. We kunnen goed met de burens opschieten. Clanton en Carolyn voelen zich thuis op school. We hebben een goede band met de familie. Ik wist niet eens dat Alex op zoek was naar een andere baan tot hij me vanmiddag belde.' Haar stem brak. 'Hij was zo opgewonden, mam. Je had hem moeten horen. Hij zei dat dit nieuwe bedrijf hem een geweldig aanbod had gedaan, en hij accepteerde het zonder met mij te overleggen.'

'Wat voor bedrijf?'

'Computers. *Spelletjes*. Het soort spul waar Alex thuis graag mee speelt. Hij heeft die mensen ontmoet op een verkoopconferentie afgelopen lente in Las Vegas. Hij heeft me zelfs niet eens over hen verteld. Hij zegt dat hij dat wel heeft gedaan, maar ik kan het me niet herinneren. Alex zit al een poos te werken aan een idee voor een rollenspel in een internetprogramma. Spelers zouden met elkaar in verbinding kunnen staan en legers vormen en veldslag-scenario's bedenken. Hij zei dat het precies in hun straatje paste. En het maakt hem niets uit dat hun bedrijf nog niet eens vier jaar bestaat, of dat ze begonnen zijn in een garage.'

'Zo is Apple ook begonnen.'

'Dat is heel anders. Deze figuren zijn nog niet lang genoeg bezig om bewezen te hebben, dat ze het ook *lang* kunnen uithouden. Ik begrijp niet hoe Alex tien jaar werkervaring aan de top bij Hewlett-Packard zomaar weg kan gooien terwijl er overal ontslagen vallen. Ik wil niet naar Los Angeles, mam. Alles waar ik van houd, is hier.'

'Je houdt van Alex, lieverd.'

'Ik kan Alex wel *schieten*! Hoe haalt hij het in zijn hoofd zo'n beslissing te nemen zonder eerst met mij te overleggen?'

'Zou je naar hem hebben geluisterd, als hij met jou had overlegd?'

Ze kon niet geloven, dat haar moeder zo'n vraag stelde. 'Natuurlijk zou ik luisteren. Denkt hij dat ik er niks mee te maken heb?' Ze veegde tranen van boosheid van haar wangen. 'Weet je wat hij tegen me zei, mam? Hij vertelde me dat hij al een makelaar had gebeld en ze komt vanavond al om het huis te bekijken. Kun

je het je voorstellen? Ik heb net gele narcissen geplant langs de schutting van de achtertuin. Als hij z'n zin krijgt zal ik ze niet eens zien bloeien!' Een moment lang zei haar moeder niets. Ze vouwde haar handen in haar schoot terwijl Sierra in haar schoudertas rommelde, op zoek naar een zakdoek.

Sierra snoot haar neus in een tissue. 'Het is niet eerlijk. Hij heeft niet eens aan mijn gevoelens gedacht, mam. Hij heeft het besluit gewoon genomen, en mij verteld dat het een gedane zaak was. Zomaar. Of ik het nu leuk vind of niet, we verhuizen naar Los Angeles. Het maakt hem niets uit of het mij bevalt, omdat *hij* het nu eenmaal wil.'

'Ik ben er zeker van, dat Alex het besluit niet zomaar heeft genomen. Hij heeft altijd alles van alle kanten bekeken.'

'Niet van *mijn* kant.' Ze liep rusteloos en overstuur door de kamer en pakte een oude knuffelbeer van haar broer op. Ze hield hem tegen zich aan. 'Alex is hier opgegroeid, net als ik, mam. Ik begrijp niet hoe hij alles de rug kan toekeren en daar zo *blij* mee zijn.'

'Misschien is Alex niet zo vriendelijk behandeld als jij, Sierra.'

Sierra keek haar moeder met een verbaasde blik aan. 'Zijn ouders hebben hem nooit mishandeld.'

'Ik had het niet over Luís of María; dat zijn geweldige mensen. Ik bedoel de vooroordelen die te veel mensen hebben over Hispanics.'

'Nou, dat kan hij dan optellen bij al het andere wat Los Angeles te bieden heeft. Smog. Verkeer. Rellen. Aardbevingen.'

Haar moeder glimlachte. 'Disneyland. Filmsterren. Stranden,' noemde ze op. Het was duidelijk, dat zij de situatie een stuk positiever bekeek. Papa noemde dit haar Pollyanna-houding, vooral wanneer hij geërgerd was en niet in het humeur om de goede kant van iets te zien. Zoals Sierra zich nu voelde dus.

'Iedereen van wie we houden is hier, mam. Familie, vrienden.'

'Je verhuist niet naar de andere kant van de wereld, lieverd. Het is maar een dag rijden van Healdsburg naar Los Angeles. En we leven tenslotte in het tijdperk van de telefoon.'

‘Je praat alsof het je niets kan schelen dat we vertrekken.’ Sierra beet op haar lip en keek de andere kant op. ‘Ik dacht dat je me zou begrijpen.’

‘Als ik mocht kiezen zou ik natuurlijk liever hebben dat jullie hier bleven. En ik begrijp je wel. Je grootouders waren er ook niet blij mee, dat ik van Fresno naar San Francisco verhuisde.’ Ze glimlachte. ‘Het was toen tien uur rijden, maar het leek wel of ik naar de maan verhuisde.’

Sierra glimlachte flauw. ‘Ik kan me moeilijk voorstellen, hoe je daar in San Francisco als een bohémienne leefde, mam.’

Ze lachte. ‘Niet moeilijker dan ik me jou kan voorstellen als een jonge vrouw met een fantastische man en twee kinderen op school.’

Sierra snoot haar neus. ‘Fantastische man,’ mompelde ze. ‘Hij is een materialistisch zwijn. Alex heeft het er waarschijnlijk nog niet eens met zijn ouders over gehad.’

‘Luís zal het begrijpen. En je vader zou het ook begrepen hebben. Ik denk, dat Alex hier nog tien jaar is gebleven om jou. Het wordt tijd dat je hem toestaat zijn talenten volledig te gebruiken.’

Dat was wel het laatste wat Sierra wilde horen. Ze zei niets terug en ging met haar hand over de oude boeken op een plank. Ze wist, dat wat haar moeder zei terecht was, maar dat betekende niet dat ze ernaar wilde luisteren. Alex had eerder banen aangeboden gekregen, maar hij had ze allemaal afgewezen na er met haar over gepraat te hebben. Ze dacht dat de beslissingen in goed overleg waren genomen, maar nu wist ze dat niet meer zo zeker. Hij had zo opgewonden en blij geklonken, toen hij haar vertelde van zijn baan...

Ze pakte *Winnie de Poeh* van de plank en blies er het stof vanaf. Ze streelde de voorkant en herinnerde zich hoe ze bij haar moeder op schoot zat terwijl die het verhaal voorlas. Hoe vaak had ze het niet gehoord? De kaft was versleten, zo vaak was het gelezen.

Alleen al de gedachte aan vertrekken, zodat ze haar moeder niet meer elke week kon zien en spreken, maakte Sierra diep bedroefd. Ze keek door een was van tranen.